

Bloed aan de doelpaal

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

Bloed aan de doelpaal

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

2023 de Gewilde Vrede
Publicatiedatum: 25 oktober 2023
www.gewildevrede.nl

1 | De bal aan het rollen

Tegen de linkerdoelpaal lag het levenloze lichaam van Aias Palinouros. Op zijn tenue met paarse en zwarte strepen zat ter hoogte van het clubembleem een bloedvlek, niet toevallig kogelrond.

“Het is gewoonweg een tragedie, heren”, pruilde Korneel Geselschap, de in veel opzichten goed gevulde voorzitter van FC Klinkeroord. “Aias was onze topscorer, pas vorig jaar overgekomen van Edessaikos. Met hem hoopten we komend seizoen mee te spelen voor het kampioenschap.”

“Zijn familie zal eveneens een traantje laten”, zei inspecteur Lombertus Bolbaard op cynische toon. “Natuurlijk, natuurlijk”, haastte Geselschap zich te zeggen. “Wat ik bedoelde: het was niet zomaar een voetballer. We hebben dan ook een lieve duit voor hem betaald.”

“Wie zijn ‘we’?”, informeerde Bolbaard.

“Feitelijk ben ik dat geweest”, zei de voorzitter vals bescheiden. “FC Klinkeroord heeft vele lokale geldschietters, maar kan niet zonder een serieuze sponsor zoals mijn bedrijf. Uiteraard is bij dergelijke transfers alles goed geregeld, inclusief een verzekering tegen dit soort... ongevallen.”

Ze waren van het veld gelopen en kwamen bij de kleedkamers. Een wasmand voor de deur met het bordje *Thuis spelende ploeg* werd ijlings naar het washok getild door de voorzitter, die ervan hijgde. Uit de mand viel een revolver die door Bolbaard met een zakdoek werd opgeraapt.

“Is dit uw pistool, meneer Geselschap?”

“Nee, maar ik heb er wel een. Wij van de club hebben de gewoonte niet alleen op goal te mikken. Bestuurders en spelers komen met hun vrouwen wekelijks tezamen bij de plaatselijke schietclub. Mijn maat Bertus Lolkus runt daar de boel. We vertoeven er elke vrijdag, zo ook gisteravond.”

De derde man, die tot dan toe had gezwegen, vroeg: “Was de echtgenote van het slachtoffer daarbij aanwezig?”

“Ja, Maria Palinouros is er op die avonden steevast bij”, antwoordde het zwaargewicht. Hij keek op naar een rode sportwagen die bij het hoofdgebouw werd geparkeerd. “O, daar zal je haar hebben!”

Walbram Spijs aanschouwde de vrouw die uitstapte. *Bathséba rouwde toen zij hoorde dat haar man was gesneuveld*, smiespelde hij bij zichzelf.

*

Bolbaard bedankte Korneel Geselschap voor het ras inschakelen van de politie en wandelde met

Walbram Spijs naar de kantine. Aan een van de tafels namen ze plaats tegenover Maria Palinouros.

“Ik kan het nauwelijks bevatten”, snikte ze.

“Gecondoleerd, mevrouw”, zei Bolbaard. “U spreekt de taal trouwens wonderwel.”

“Als meisje ben ik niet ver van hier opgegroeid, inspecteur. Op mijn veertiende ben ik met mijn vader naar Griekenland verhuisd. Daar heb ik Aias leren kennen...” De vrouw met de zwarte golvende haren kromp ineen.

Ondanks haar opwellende tranen, gaf Bolbaard een neutraal vervolg aan zijn ondervraging.

“Was u gisteravond ook op de schietclub?”

“Nee, ik ben vroeg gaan slapen. Aias ging er wel heen met zijn teamgenoten.”

“Was u blij met zijn transfer naar FC Klinkeroord?”

“O inspecteur, we waren hier zo gelukkig!”, riep Maria Palinouros uit. “De eerste maanden waren als een roes, ik...” Haar adem stakte.

Walbram Spijs keek haar doordringend aan en vroeg haar: “Mevrouw, had uw echtgenoot een affaire?”

“Ja.”

“Weet u ook met wie?”

“Annemie heet ze. Die veel te mooie feeks heet Annemie Versnée.” Bij het uitspreken van deze naam fonkelden Maria Palinouros’ smaragdgroene ogen van haat.

2 | Tactische besprekingen

Inspecteur Bolbaard en Walbram Spijs namen plaats op houten stoelen in de smalle keuken van de arbeiderswoning van Annemie Versnée. De vrouw des huizes, getooid in jeans en een witte blouse, zette de waterketel op het fornuis. Ze begon met een evenzo grote passie over de vermoorde voetballer te spreken als zijn echtgenote had gedaan, zij het met minder finesse.

“Een heerlijke vent, die Aias”, klonk het in een volks accent. “Mijn oom Korneel, met wie ik alles deel, stelde me aan hem voor. U zult misschien van alles van me denken, omdat ik het met een getrouwde man heb aangelegd. Maar mijn God, wat een heerlijke vent was dat.”

“We zijn hier niet om te oordelen, mevrouw Versnée”, antwoordde Bolbaard, die er wel degelijk een traditioneel normbesef op nahield. “Liever en bovenal krijgen wij de feiten op een rij. Heeft u een wapen?”

“Ik had zo’n handig damesrevolvertje. Die is een poosje geleden gestolen.”

“Heeft u hiervan aangifte gedaan?”

“Jawel hoor, meneer. Maar die agent zei dat ik er waarschijnlijk naar kon fluiten.”

“Bent u lid van de schietclub?”

“Ikke? Nee, zoiets is niks voor mij. Bovendien ging Aias daar altijd heen met zijn prachtige echtgenote.” In die laatste opmerking klonk geen enkel sarcasme door. Het trof Walbram Spijs hoe neutraal en doelgericht deze dame in het leven stond.

“Mejuffrouw”, begon hij. “Heeft u de onlangs – laten we zeggen de afgelopen twee weken – nog iets bijzonders opgemerkt in het doen en laten van uw minnaar? Iets ongewoons?”

“Nee, nou ja. Wellicht dat ons liefdesleven...”

Annemie Versnée aarzelde. Haar blik ontmoette die van de beroemde detective.

“Houd u niet in, mevrouw. Ik kan een hoop hebben.”

“Welnu, Aias was een vrijer met een uitstekend uithoudingsvermogen, om het zo te zeggen. De laatste tijd werd hij echter gauw moe, kortademig zelfs.”

“Wat zei hij daar zelf over?”

“Hij maakte zich zorgen, meneer Spijs. Ik weet er het fijne niet van, maar volgens mij heeft hij er met zijn zaakwaarnemer heftige gesprekken over gevoerd.”

*

Anders Kantopp zat achter het bureau van zijn uiterst moderne kantoor. Het raam achter hem bood een prachtige blik op de gracht en andere imposante herenhuizen.

“Geweldig, de enige echte Walbram Spijs bij mij over de vloer!”, bulderde hij. “Mag ik Walbram zeggen?”

“Zeer zeker niet, meneer Kantopp. De inspecteur en ik zijn hier niet voor een joviaal praatje.”

“Integendeel”, vulde Bolbaard aan. “Waar was u vrijdagavond?”

“Op de schietbaan, zoals wij bijna allemaal. Daar ben ik tot het einde gebleven. Aias ging geloof ik eerder weg. Door alle gezelligheid en drankjes kan ik u niet zeggen hoe laat dat was.”

“U lijkt niet erg geraakt door de dood van uw cliënt?”

Kantopp trok zijn schouders op. “Wat kan ik zeggen? Als gerenommeerd belangenbehartiger zet ik mij ten volste in voor het bestwil van mijn klanten, maar vrienden zijn het niet van me.”

“Geld is wel een vriend van u?”

“De beste van allemaal”, grijnsde Kantopp.

“En aan Aias Palinouros viel feitelijk geen cent meer te verdienen, is ‘t niet?”, sprak Walbram Spijs met scherpte.

Het gezicht van de zaakwaarnemer betrok. “Ach zo, op die manier”, peinsde hij. “U bent kennelijk op de hoogte.”

Anders Kantopp liep naar een kleine vitrinekast, schonk zichzelf een whiskey in en nam een teug. “Ik zal er niet omheen draaien, mannen. De hartklep van Aias Palinouros functioneerde nog maar voor twintig procent. De carrière van de topscorer van FC Klinkeroord was voorbij.”

3 | Tegen de touwen

De genodigden werden in de kantine van FC Klinkeroord verwelkomd door inspecteur Bolbaard. Maria Palinouros, Korneel Geselschap, Anders Kantopp en Annemie Versnée hadden op een rij plaatsgenomen (de twee vrouwen zo ver als mogelijk van elkaar) toen Walbram Spijs het woord nam. “Een ieder van u heeft het recht om te weten hoe Aias Palinouros aan zijn smartelijke einde is gekomen. Helaas moet ik u mededelen dat wij hier vandaag een moordenaar in ons midden hebben.” Een onbehaaglijke stilte vulde de ruimte.

“Het motief”, vervolgde de man met de zo markante linnen pet, “moet niet worden gezocht in romantische sferen. Mevrouw Palinouros en mejuffrouw Versnée streden weliswaar allebei om de affectie van het slachtoffer, maar hadden juist daarom geen enkele baat bij zijn dood. U, meneer Kantopp, kende evenmin gewin. Met uw goedlopende praktijk heeft u voordeel van liefst levende cliënten, de conditie van de heer Palinouros – waarover wij dadelijk nog zullen spreken – daargelaten.”

Anders Kantopps aangezicht gaf blijk van opluchting, alsof hij zelf even was vergeten dat hij de dader niet was.

“En zo komen we bij u, meneer Geselschap”, zei Walbram Spijs. “U vroeg Aias Palinouros vrijdagnacht naar uw kantoor te komen, bracht hem om het leven, belde de politie en deed een matige poging het moordwapen te verbergen.”

Korneel Geselschap hapte naar adem. “Ik heb –”
“U beseftte dat Palinouros – in geld uitgedrukt – waardeloos was geworden vanwege zijn hartproblemen. Als geldschieter zag u uw investering in rook opgaan.”

“Maar de –”

“De verzekering was niet in orde. Vreemd genoeg zou er wel worden uitbetaald in het geval van... moord! Voor de zekerheid heeft u het slachtoffer door het hart geschoten, teneinde de ware hoedanigheid rond zijn gezondheid te verdoezelen.”
Walbram Spijs bezag aandachtig de moordenaar, die was gestopt met protesteren.

“Navraag bij uw vriend Bertus Lolkus leert dat u onlangs op de schietclub bent gesignaleerd met het pistool van uw nicht. Het spel is uit, meneer.”

Korneel Geselschap werd naar buiten geleid door inspecteur Bolbaard, die er nog een hele kluif aan had de corpulente voorzitter in de politieauto te krijgen die zojuist door agenten was voorgereden.

Enigszins onthutst schudden de andere betrokkenen de hand van Walbram Spijs en verlieten het sportcomplex. Een agent kwam de kantine binnenlopen en overhandigde de speurder een telegram.

“Zojiust voor u bezorgd bij het bureau”, meldde hij. Walbram Spijs wachtte tot hij weer alleen was, las het bericht en daarna nog eens. De uitdrukking op zijn gezicht stond ernstig. Het behagen dat het oplossen van de moord op Aias Palinouros hem daarnet nog had geschonken, was als bij beklemmende toverslag verdwenen.

EINDE

De topscorer van de lokale voetbalclub wordt in koelen bloede vermoord. De politie van Klinkeroord staat voor een raadsel. Kan de briljante Walbram Spijs helpen de zaak op te lossen?

Bloed aan de doelpaal is een pakkende mini-detective met een spannend plot in drie verrassende hoofdstukken!

Wilfried Suvaal (1976) is communicatieadviseur. Na *De Supermoord* en *Moord in het stadhuis* is *Bloed aan de doelpaal* het derde verhaal in de Walbram Spijs-serie.

www.gewildevrede.nl